

[Fuglsang.]

Men når det nu er sådan, at talrige vidnesbyrd, som tiden ikke tillader mig at komme ind på, vidner om, at der føres bakteriologisk krig, når man fra amerikansk side har officielle udtalelser om, at man forbereder denne krig, er det da underligt, at hæderlige videnskabsmænd som f. eks. de mikrobiologer, som i 1947 var samlet til kongres her i København, og som med hele deres faglige viden bedre end nogen anden ved, hvad det drejer sig om, vendte sig mod disse forberedelser i en resolution, hvori de i de kraftigste vendinger fordømte enhver form for biologisk krig som barbariske metoder, uværdige for ethvert civiliseret samfund? Og er det da ikke også vor pligt at standse denne umenneskelige brug af bakterier med ikke mindre energi, end vi bruger til at bekæmpe bakterierne selv?

Det, som gør det nødvendigt for det officielle Danmark sammen med alle andre hæderlige mennesker at hæve sin røst, er, at USAs såkaldte FN-styrker, som den danske regering har gjort sig medansvarlig for, nu netop er gået i gang med at opnå de håndgribelige resultater, som general Bullene sagde han søgte. Det som gør, at det er på tide, at vi hæver vor røst, er, at man nu har stillet bakteriebefængte lopper, edderkopper og andet mærkeligt kryb i den vestlige kulturs tjeneste i Korea og i Kina. Og hvis man virkelig skulle være ufølsom overfor tanken om en lille koreansk dreng eller pige, der går og inteanende spiser et stykke chokolade, de har fundet, for kort efter at dø en smertefuld død, så har vi i hvert fald grund til at tænke på os selv og på vore børn. Det, vi har set og oplevet, burde dog have vist, at det gamle ord om, at det ikke kan være en ligegyldigt, om der er ild i naboens hus, gælder i dag mere end nogensinde. Når den amerikanske specialist i denne krigsførelse, professor Theodor Roseby i 1949 i sin bog: „Peace or Pestilence“ kynisk skrev — jeg beder om tilladelse til at citere —: „Hvilken forskel gør det, om et menneske dør en let eller pinefuld død? Det vil i alle tilfælde være dødt. Man kan ikke være mere død end et lig,“ så tjener denne motivering i dag som et argument for bakteriekrig i Korea og Kina, men det kan jo i morgen komme til at gælde os og vore børn.

Der er netop i de kanter af landet, hvor jeg bor, udsendt et mærkeligt skrift om Atlantpantten: „Det kan nytte“. Det er udgivet af det konservative folkeparti, den højtærede udenrigsministers parti. Det er skrevet i den naive form, som de, der betragter sig selv som den kulturbærende overklasse, mener passende for andre mere jævne

mennesker. I dette hefte finder man naturligvis også et guldkorn af det ærede medlem af det andet høje ting, formanden for De samvirkende Fagforbund, hr. Eiler Jensen, der kort og fyndigt siger: „Atlantpagten er en livsforsikring“. Den form for krig, Atlantpagtens førende stat USA gør sig skyldig i i Korea, dens stadige vægring ved at underskrive Genèvekonventionen om bakteriologisk krigsførelse, dens trusel med atomvåben, hvis fortræffelighed også sætter førnævnte Atlantskrift i henrykkelse, dens modstand mod nedrustning, mod fredspagt, alt dette viser, at Atlantpagten så langtfra er en livsforsikring; tværtimod er den en dødelig fare for vort land.

Det viser, hvor forfærdende rigtigt det er, når vi kommunister i vort programudkast siger, at en krig vil komme til at true selve Danmarks eksistens og beboelige område. Derfor må Danmark for Danmarks egen skyld sætte sine kræfter ind på at bringe såvel bakteriekrigen som krigen i Korea i almindelighed til ophør. Det viser, hvor vigtigt det er, at vi sætter alt ind på at skabe en fredspagt. Det viser, hvor ubetinget nødvendigt det er, at der gennemføres en almindelig nedrustning, sådan som den bl. a. er foreslået af Sovjetunionen.

Det vil for det første sige forbud mod atombomben, men samtidig — med den højtærede udenrigsministers bemærkning om, at atombomben jo ikke er det eneste våben, i erindring — nedskæring af rustningerne og fremlæggelse af oplysninger om rustningerne. Til dette forslag fra Sovjetunionens side hører også et forslag om en streng permanent international kontrol, som skal træde i kraft samtidig med, at beslutningerne gennemføres.

Hele dette spørgsmål om krig eller fred, om vort lands sikkerhed, er blevet særlig aktuelt ved den senere tids udvikling i Tyskland. Af denne udvikling, om den fører til styrkelse af krigens og reaktionens kræfter eller til styrkelse af fredens og demokratiets kræfter, afhænger i høj grad Danmarks skæbne. At denne udvikling direkte berører danskerne i Sydslesvig, siger sig selv. To gange har dette danske mindretal måttet trække i fremmed soldatertrøje og kæmpe for en sag og ofte dø for en sag, der ikke er deres. Sejrer reaktionens og krigens kræfter, betyder det for dette mindretal forstærket undertrykkelse og alle muligheder for atter at skulle kæmpe for en fremmed sag og i fremmede uniformer. Intet viser vel mere det skamløse og hykleriske i Atlantpartiernes såkaldte nationalisme end netop den koldblodighed, hvormed de nu få år efter at